

Den som väl
hoppat på kon-
firmationen vill
ofta ha mer och
blir ungdoms-
ledare. s 3-5

Låt din
glasängel
komma hem!
Missa inte
dopfesten. s 12

Ann tvekade
länge. Tro? På
påsknatten
konfirmerades
en 50-plussare. s 6-7

Det här är Sten Sture den
yngre. I sommar är det 500
år sedan hans trupper vann
slaget vid Brännkyrka.
Välkommen att fira
medeltidsmässa! s 10

Brännkyrkabladet

Information från Brännkyrka församling

Svenska kyrkan • maj 2018

BAKGRUNDSFOTO: MAGNUS ARONSON
ÖVRIG BILD: LOVISA OSCARSON

Blev det inte av?
Ville du inte då? Men nu?
Kanske är
katekumenatet
din väg.

**Men varför vänta?
Bli konfirmand nu!**

Dörren står öppen hela livet

s 4-5

Det är aldrig för sent att fördjupa sig

Hösten 1975 började jag läsa som konfirmand i Brännkyrka församling. Jag var 14 år och visste så klart inte att jag en dag skulle bli präst. På den tiden hade jag andra planer. Bli militär eller sjöman kanske? Präst var inget jag tänkte på.

Växte upp nära kyrkan i en sekulariserad familj där konfirmation mest var en del av den kulturella identiteten. Konfirmation var något som hörde till. Alla konfirmerades inte på den tiden, men väldigt många. Konfirmation var fortfarande mycket av en norm.

Man läste en vardagseftermiddag i veckan. Snabbt hem och äta en tallrik fil efter skolan och sedan iväg till församlingshemmet. Där satt man ungefär som på lektion i skolan, i en bänk och det stod en vuxen där framme och pratade. Jag minns en vuxen som sa att man inte skulle ha idoler för det var avgudadyrkan. Och Elvis användes som exempel. Det här var

under Elvis Las Vegasperiod.

Jag minns att jag redan då tänkte att det var märkligt. För det första hade inte min generation Las Vegas Elvis som idol. Det var andra artister som var inne 1975. Dessutom förstod jag inte vad det var för fel med förebilder. Kan inte förebild och idol vara samma sak? Vad är det för fel med att ha helgon, Martin Luther, Raoul Wallenberg, Moder Theresa, Nelson Mandela och Desmond Tutu som förebilder/idoler/inspirationskällor?

På den tiden var det förhör på konfirmationsgudstjänsten. Man skulle svara på frågor. Men det hade börjat förändras. Vi fick alla en "fuskklapp" med rätt svar att ha i bänken där vi satt. Och det var bara några som fick ställa sig upp och svara på frågor. Jag fick ingen fråga.

Men det kändes bra att konfirmeras. Det var en övergångsrit till vuxenvärlden. Vid 15 år blir man straffmyndig och så vidare. Senare slutade jag i

Sjöängsskolan och började på Södra Latins gymnasium vid Slussen. En ny värld började öppna sig. Därefter militärtjänst i Lappland och navelsträngen klipptes av på allvar. Det kändes bra att åka sin väg med bagen över axeln.

Nuförtiden är konfirmationen väldigt annorlunda. Den är anpassad till hur dagens 14-åringar fungerar, tänker och känner. Det är roligt, givande och utvecklande att konfirmeras. Något jag varmt rekommenderar. Ta chansen.

Som vuxen förändras man. Men de stora och svåra frågorna kvarstår. Det är aldrig försent att fördjupa sig. Vår församling erbjuder ett stort utbud av andlig fördjupning för vuxna. Vi kallar det Vuxet växande. Katekumenatet är en del av det. Ordet katekumenat är grekiska och betyder ungefär dopundervisning för vuxna. Ta chansen.

Magnus Hellström

KYRKOHERDE

FOTO: PIXABAY

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

BRÄNNKYRKABLADET utges av Brännkyrka församling Svenska kyrkan fyra gånger per år. Redaktör: Kari Malmström. Ansvarig utgivare: Magnus Hellström. Tryck: Printografen, Halmstad. Distribution: Postnord.

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö
telefon 08-447 11 00 vx
telefonid må-fr 9.00-11.30, 12.30-15.00
e-post: brannkyrka.info@svenskakyrkan.se

BESÖKSADRESSER

Brännkyrka kyrka och församlingsexpedition
Götalandsv. 189-191, Älvsjö
besökstid må-fr 9.00-11.30, 12.30-15.00
Vårfrukyrkan med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1-7, Fruängen C.

VI FINNS PÅ

facebook

Instagram

twitter

För telefonnummer och epost till alla medarbetare se
www.brannkyrka.org

FOTO: MAGNUS ARONSON

FOTO: LOVISA OSCARSON

FOTO: LOVISA OSCARSON

Vad handlar livet om egentligen? Är chill men vill vara liten igen... Orkar inte! Vill bli författare. Galet kär! Måste man jobba tills man är typ 70? Har kassa betyg. Trött på allt! Satsar på Idol! Skolan suger. Min bästa kompis svek. Om det bara vore annorlunda... Vem vill jag vara? Vem kommer jag att bli? Finns Gud?

Inga frågor är för stora och inga frågor är för små. Våga testa Gud och kyrkan, det är vårt erbjudande till dig!

Konfirmationen – en tanke- och känsloboost

De allra flesta som hoppar på konfirmationserbjudandet blir överraskade. Det finns en bild av hur det är och ska vara, både förväntan och farhågor. Och inte minst fördomar. Mycket plugg och "våldigt kyrkligt" tror de flesta. Men verkligheten stämmer inte med bilden, visar det sig. Verkligheten kan nämligen vara så här: Första gången man träffar ungdomsledarna så säger någon av dem "shalom" – iförd enhörningsdräkt!

Som konfirmand i Brännkyrka församling hamnar man i ett sammanhang som är kravlöst, lekfullt, allvarligt när så behövs – och vänligt. Mötet sker i ögonhöjd.

Varje år bjuder Svenska kyrkans församlingar in alla åttondeklassare till konfirmation. Traditionen att konfirmeras har tappat mark och det är inte så konstigt. I vår individualistiska, pluralistiska och mångkulturella tid slåss många krafter om utrymmet. I dagsläget är hälften av invånarna i Brännkyrka församling medlemmar i Svenska kyrkan och långt ifrån alla 14-åringar är döpta. Ordet konfirmation springer ur det latinska confirmare – att bekräfta – och det handlar om att bekräfta sitt dop.

Men! Det som igår var en tradition är idag en möjlighet. Och den är öppen

för alla, döpt eller ej, troende eller ej, medlem eller ej. Vem vet vad som kan hända på vägen? Behövs det ett dop kan man alltid ordna det under resans gång.

Brännkyrka-bladet har träffat ett blandat gäng konfirmander och ungdomsledare i Grottan, ungdomslokalen i Vårfrukyrkans källare. Här kan man hänga varje onsdagskväll under terminerna. Vi ses några veckor efter lägret med stort L, det i Åre under påsklovet. Då var alla årets konfirmander med, både i vecko- och sommargrupperna. För sommargruppen var detta mer eller mindre starten på konfirmationstiden, medan veckogruppen träffats regelbundet sedan i höstas.

Einar var den som träffade på den enhörnade ungdomsledaren som första erfarenhet.

– Jag hade en klar bild av att det skulle bli plugg. Och som i Monty Python när man slår varandra med bibeln!

Alla skrattar – det *är* verkligen så löjligt det här med fördomarna kring hur det "är".

– Nu längtar jag till sommarlägret och kommer att hänga här i ungdomsgrottan till dess, fortsätter Einar.

Vad finns här i kyrkan, som är unikt? Det är Kalle, musikpedagog i församlingen, som ställer frågan. Vi gruppssamtalar ju om det här med konfirmation. Pedagogen Lovisa, diakonen Janet och prästerna Alexandra och Eva-Lisa är också med.

Det är en knepig fråga och den får egentligen inte något svar – mer än att själva situationen är så totalt avslappnad och trygg. Hur ofta har dagens 14-åringar möjlighet att i lugn och ro samtala om livsfrågor? Relationer. Problem. Drömmar. Allt det där som är livet. Känslor, tankar, funderingar, tvivel, tro... Så det är väl det som är det unika.

Varför konfirmation? Det är en mer rak fråga och svaren haglar.

Flera vittnesbörd handlar just om tradition.

– Både mamma och pappa gjort det, och det blir en morsdagspresent att göra det, säger Kristoffer.

– Mamma och pappa har inte gjort det och ångrar det nu, säger Theo i sommargruppen. Det känns bra att göra det.

Någon säger sig göra det för presenterna. Så kan det absolut vara, och det är ingen dålig tradition!

FOTO: LOVISA OSCARSON

Allt du behöver veta om församlingens konfirmationserbjudande hittar du på brannkyrka.org/konfa där du också kan anmäla dig.

På sommarläger kan man bada.

BILD: UNSPLASH

På höst- och vinterläger är det bäst att låta bli.

FOTO: LOVISA OSCARSON

Pyssla, måla och rita får man göra ganska mycket.

FOTO: LOVISA OSCARSON

Här lär vi oss om dopet, hur det går till och vad det kan betyda.

För inte så väldigt länge sedan var konfirmationen ju en övergångsrit mellan barndom och vuxenskap. Numera är vuxenblivandet ganska utdraget, men i konfirmationen finns en möjlighet att högtidlighålla en milstolpe tidigt i livet.

Emma sjunger i ungdomskören och har varit med i församlingen länge. Att hoppa på konfirmationen var självklart. Upplevelsen har toppat förväntningarna.

– Jag vill inte att det här ska ta slut! Här har jag träffat så många bra nya kompisar, det är en ny möjlighet, ett nytt sammanhang.

Om bara några dagar, 27 maj, är det dags för Emmas konfirmation. Bra konfirmationstid? Check. Bli ungdomsledare? Check.

Ungdomsledarna förtjänar ett eget kapitel. De är beviset för att konfirmationen ger avtryck, för många så starkt att de vill vara kvar i sitt kyrkliga sammanhang.

I flera år har en majoritet av församlingens konfirmander valt att gå ledarutbildningen, som erbjuds alla. I dagsläget har Brännkyrka församling

en talrik ledarskara, och fler kommer de alltså att bli.

Aron var sommarkonfirmand för tre år sedan.

– Det kanske börjar med att det är roligt generellt, att det bjuds på tacos. Det är en bra erfarenhet, man lär känna folk.

Han fortsätter:

– Man får ju religionskunskap, vilket är kul när man har religion på gymnasiet – när det handlar om kristendom kan man mer än läraren!

Jocke konstaterar att det blir värt det – framför allt efter konfirmationen.

Fresk i Palazzo Farnese, Rom, troligen av Domenico Zampieri

KÄLLA & BILD WIKIPEDIA

Enhörningen – en kristen symbol

Om man bildgooglar "Mary and unicorn" får man fram en mängd bilder på jungfru Maria med en enhörning i famnen. Hur kommer det sig?

Enhörningen var under medeltiden en symbol eller allegori för Kristus. Enhörningen representerar godhet och renhet, det är ett magiskt väsen men ändå igenkännbar. I världen men inte av världen. Precis som Kristus! Medeltidens människor kopplade samman enhörningens skuldfria renhet med Kristus renhet och offret genom döden på korset.

Idag representerar enhörningen något gott och lyckosamt. Något som kanske väcker barnet inom oss och som öppnar en dimension där mirakel kan ske och lekfullhet råder. En dimension där tro finns. Enhörningen som kristussymbol får fortsätta vara det, en symbol för det goda som gör oss glada.

Ellen Schelin

Lägret i Åre var ju på påsklovet. Självklart var påskhararna med!

Hela lägergänget utanför Vårfrukyrkan i Fruängen.

FOTO: HANS QVISTRÖM

Martin, som var sommarkonfirmand förra året? säger:

– En stor anledning till att man stannar kvar är gemenskapen. Vi är en grupp människor som välkomnar alla.

Nora, konfirmand 2015, trycker också på gemenskapen.

– Man kan ha träffat folk under konfirmationstiden, som man då inte umgicks så mycket med, men som ledare senare kan man få vänner för livet bland dem som varit med om ungefär samma resa.

Nora berättar att en av hennes kompisar har iakttagit kyrkliga läger i Kroatien. De liknar inte Svenska kyrkans konfaläger, och kompisen har svårt att få ihop bilderna. ”När du pratar om dina läger verkar det inte alls som att alla tror på Gud”.

Och så är det – frågan är fri, tanken är fri, och känslan är fri.

– Man kanske tror på Gud, kanske

inte, konstaterar Nora. Man är välkommen ändå.

Sofia konfirmerades också 2015. Hon ramlar in lite senare den kväll Brännkyrkabladet är i Grottan. Flera har redan beskrivit hur lyrisk hon är över lägret i Åre. Så vi frågar direkt ”Vad tyckte du om Åre?”.

– Bästa lägret ever!

Pedagogen Lovisa begär ordet.

– Jag är ju vuxen nu, men jag känner fortfarande precis likadant som när jag själv var konfirmand och ledare, säger hon. LÄGER – shit, vad skönt! Att släppa alla krav och bara vara.

En helt magisk känsla.

På frågan om varför konfirmation svarar Sofia:

– Jag tänker att konfirmationen är en väg in, Gud blir introducerad. Man kan säga ja eller nej.

Martin och Sofia går så till gemensam offensiv för att övertyga den tveksamma.

– Vad är det värsta som kan hända? Jo, det är att man går till en första träff och inser att detta är bortkastad tid. Då behöver man ju inte komma tillbaka.

Det handlar om ett par timmar. Just då. Och kändes inte timmarna bortkastade så kan det faktiskt handla om väldigt mycket mer. Om sammanhang, gemenskap, ny kunskap, nya erfarenheter och möten i ögonhöjd – också med enhörningar.

Kari Malmström

FOTO: LOTTI SUNDBERG/KON

Kolla brevlådan!
Du som är född 2004 eller 2003 får snart ett brev från oss.

FOTO: LOVISA OSCARSON

Det här betydde konfirmationen för mig

Ian var konfirmand här i församlingen för fem år sedan. Han blev inte ungdomsledare och har inte nött kyrkbänken direkt. Livet förde på andra vägar. Så här tycker han nu:

”För mig så handlade konfirmation om just det – tradition. Mina systrar hade gjort det före mig, så jag tänkte: ”Varför inte?”. Jag gick in i konfirmationen som en övertygad ateist, och hade därmed ingen förkärlek för det kyrkliga.

Väl på träffarna så slogs jag av hur öppet och fridfullt det var.

Ett öppet forum, där vem som helst oavsett rötter och åsikter kan diskutera de stora frågorna: Vad är rätt och fel, är etik ens verkligt eller bara ett tankespöke?

Jag tror att det diskuteras allt för lite i dagens IT-präglade samhälle, och just det behovet fick jag utlopp för under min konfirmationstid.

Händelsevis så har jag på senare år närmat mig det andliga, och rentav kyrkliga. Med facit i hand så är jag väldigt glad över min konfirmation – portarna till kyrkans gemenskap står öppna. Jag är inte aktiv i vare sig församling eller kör, men vetskapen om att alltid ha en plats är betryggande.

”

Från osäker sökare till trygg i sin tro. Ann Almerby har varit vuxenkonfirmand i Brännkyrka församling. Och nu fortsätter hon på Vägen, som följeslagare.

FOTO: HÅKAN FLANK

Hon vill ge tryggheten vidare

Att öppet benämna sig som kristen kan vara lika svårt som att "komma ut ur garderoben". Ann Almerby hjälpte sina kompisar att klara konfirmationsförhören, men avstod själv från konfirmation. Starka och motstridiga traditioner påverkade henne länge. Andligt sökande fick inte mycket utrymme, och hon hade inga ord att sätta på sin tro – om den ens fanns? På påsknatten i år i Brännkyrka kyrka konfirmerades hon äntligen, efter att ha varit katekumen, eller vuxenkonfirmand, här i församlingen.

Numera är Ann en stolt kristen, med en formulerad tro. Hon har fått orden. Att följa hennes andliga resa är lite av att lägga pussel. Resan börjar i Kiruna, där hon föddes för snart 55 år sedan. Här fanns traditioner.

– Farmor tog mig till Svenska kyrkans söndagsskola, och någonstans var det viktigt för mig, berättar hon.

Men ingen annan i familjen omfattade kyrkan och tron. Snarare fanns den "röda filosofin": Man ska akta sig för kyrkan. Hon beskriver sin gruvort för bortåt femtio år sedan, där både

statskyrkan och starka frikyrkor kämpade sida vid sida med politiska krafter om människornas lojalitet.

– Familjen har fortfarande inte "köpt" min tro, säger hon. Traditionen att religion är ett opium åt folket är stark. Den sortens misstänksamhet. Man ska tänka själv.

Vilket ju sällan är enkelt för den som slits mellan flera kraftfält. Ann sjöng i kyrkokör som tonåring, och blev konfirmand, men det blev ingen konfirmation.

– Pappa sa att "man ska inte konfirmeras om man inte tror på Gud". Man ska inte hyckla, och inte göra det för presenter, sa han. Så då vågade inte jag!

Ann skrattar. Hur skulle hon kunna veta om hon trodde, eller trodde tillräckligt mycket, och på rätt sätt?

– Men jag hjälpte mina kompisar med deras konfirmation, pluggade med dem för att klara förhören!

Livet gick på för Ann, så som det gör för oss alla. Hon beskriver en lite stökig tonårstid, som också blev "politisk":

– Vi var väl i 20-årsåldern, ett gäng som satt och lyssnade på musik och drack vin, och så var det en kompis som sa: "Om man inte tror på Gud, gå ur kyrkan!", berättar hon.

Kompisen fixade till och med en blankett, och Ann fyllde snällt i och gick ur kyrkan, för hyckla ville hon ju inte.

Men hon gifte sig kyrkligt. Det var viktigt för henne, och mannen som skulle bli hennes barns far var medlem, så det gick bra. De fick tre barn, och det var också jätteviktigt för Ann att de alla skulle döpas.

Hon utstrålar värme och befrielse. I höst är hon en av följeslagarna i den nya katekumenatgruppen, och hon vill så gärna att fler ska ta chansen att göra den resa som hon har gjort och fortfarande inte på långa vägar är färdig med.

1996 lämnade Ann Kiruna och flyttade till Luleå och pluggade till civilekonom. Innan dess var hon undersköterska inom äldreomsorgen och nu ville hon vidare i livet. Utan att gå in på detaljer beskriver

hon också en livskris, som bland annat fick henne att ringa jourhavande präst.

– Vi hade ett långt samtal den natten, jag och prästen, det hjälpte mig att sortera ont och gott.

Ann pausar lite och tänker efter:

– Egentligen har jag nog alltid trott på Gud och Jesus men inte kunnat formulera det.

Så varför var hon då inte med i Svenska kyrkan? Hon kom fram till att tron inte behöver vara fix och färdig, att man inte behöver ”köpa allt”. Så hon skred till verket och kontaktade sin dåvarande församling för att gå med.

– Det blev ett roligt samtal. Varför ville jag gå med när jag redan var med?

Tydligt hade någon byråkrati hakat upp sig då när hon ville gå ur, så det blev aldrig något utträde.

För två år sedan blev Ann församlingsbo. Hon hade jobbat i Stockholm i många år, och pendlat från Eskilstuna, där hon då bosatt sig. Men nu ville hon till Stockholm och Ingvar, ”mannen i mitt liv”. De träffades på jobbet för dryga tre år sedan, och i sommar gifter de sig. De bor i Solberga.

Ingvar blev ett stöd i närmandet till kyrkan.

– Där var det inget problem att dela tro! Han är så trygg i den tillhörigheten, och van kyrkobesökare, säger Ann.

De gick i gudstjänster, inte bara här i församlingen utan på flera håll.

– Men jag var jätterädd, vågade inte ta nattvard, för jag var ju inte konfirmerad. Jag var rädd att någon skulle säga att jag inte hörde hemma här, rädd för att göra fel.

Det är nästan obegripligt, med tanke på den trygghet och säkerhet Ann utstrålar nu.

Hon sökte på nätet om vuxenkonfirmation, ville hitta något nära. Katekumenatet i Vårfrukyrkan var en klockren träff.

– I katekumenatgruppen kan man prata om allt, säger Ann enkelt. Att prata tro är inte så lätt, hur ställer man den där frågan som man själv inte förstår? Alla kommer med en längtan. En längtan till tro. Vi går längs en väg, är på väg. Vi pratar om händelser och personer som påverkat oss.

Man väljer själv hur privat man är. Och det finns regler: det som sägs här stannar här, alla får prata till punkt, och så vidare, berättar Ann.

– Det bygger på att man har ett jätteförtroende för alla i rummet. För att hitta den där inre rösten måste man

ibland lätta av sig det man bär med sig. Ann-Christine, prästen i gruppen, finns där som den som håller ihop det. Det var ofta stora tankar och funderingar som jag bar med hem, levde med i mellantiden, mellan träffarna.

Ann och Ingvar lever ett aktivt liv, som inte alls bara inbegriper kyrka. I Eskilstuna finns en stor koloniodlingslott, som producerar allsköns grönsaker.

Hon lyser upp och gestikulerar ivrigt:

– Vi skördar både höst och vår. Jag gillar att se när det växer. Man får hejda sig, kan inte förvara allt. Alla i bekantsskapskretsen får. Vänner från Peru tog hit pumpafrön. Det blev 50-kilospumpor som måste fraktas i skottkärra!

De gillar att resa. Gillar att vara på hårdrockskonserter. Gillar att sticka – hon. Att springa – han. Ann sjunger i en ”kör för alla”-kör. Opera är inte heller fel, nu senast var de på Aida.

– Man får göra lite som man vill i vår ålder!

Och de ska pilgrimsvandra i Spanien i sommar. Dagen efter vigseln i Brännkyrka kyrka bär det iväg.

Förra påsken var de också i Spanien, råkade passera en kyrka på påskdagen när det ”ringde in”. Det var en häftig känsla att önska ”Guds frid” på svenska åt spanjorer och de svarade på spanska, säger Ann:

– Vi har ett gemensamt språk, fast de är katoliker och vi protestanter. Det var en skön gemenskap – vi hör ihop på något sätt!

För numera är Ann hemtam i liturgin, vet vad gudstjänstens moment innebär. Och är väldigt trygg i det. Gud finns i vardagen. Det är skönt. På jobbet har hon ett bibelcitat på anslagstavlan, hon bär ett kors runt halsen och pratar om kyrka och tro som något naturligt.

Kiruna är nu för tiden ganska avlägset för henne. Men hon är jätteledsen för att de flyttar kyrkan.

En av pumporna i kolonilotten.

Kiruna kyrka – byggd som en lappkåta.

Koret och altartavlan av prins Eugen.

– Det är en så fantastiskt vacker kyrka, timmerkyrka med altartavla av prins Eugen.

Konfirmerad där eller ej, den kyrkan betyder mycket för henne. Någonstans där såddes ju ändå fröna till tron som blommat ut här i Brännkyrka.

I samtalet märks att Ann har mycket medkänsla i sig, och känsla. Hon bjussar på sig. På direkt fråga medger hon att hon har en volontärsjäl.

– Jag var under en längre tid Röda Korsare i Eskilstuna, jobbade under hösten 2015 mycket på en flyktningförläggning. Det var väldigt givande, men efter den perioden var jag ganska utmattad.

Och nu är hon volontär igen, som följeslagare för de nya katekumenerna.

– Det är så häftigt att se människor utvecklas! Det jag kände hos mig själv har jag sett hända hos andra. Flera ur min grupp var med vid min konfirmation.

Som följeslagare och medvandrare kan man ge stöd. Som att följa med på gudstjänst på söndag, till exempel. För den som tvekar och kanske är rädd kan det vara avgörande med ett bekant ansikte i kyrkan, någon som säger hej!

Kari Malmström

”Det är så häftigt att se människor utvecklas! Det jag kände hos mig själv har jag sett hända hos andra.”

Mer om höstens grupp och anmälan hittar du på nästa sida!

Vägens gemenskap

På golvet framför den öppna brasan har en väg byggts upp i ett miniatyrlandskap. Små skyltar är utplacerade: Välkommandets tid, Växandets tid, Fördjupningens tid, Fortsättnings tid och slutligen Sändningen.

Vägen symboliserar gruppens vandring tillsammans under ett helt läsår. Från den första kvällen i september, då gruppdeltagarna och deras följeslagare, trevande börjar lära känna varann, till maj då vänskapen och samtalen djupnat och mognat.

– Den enskildes längtan är grunden för katekumenatet, säger Ann-Christine, prästen i gruppen.

Varje människa bär på en egen berättelse och i katekumenatet möter vi den vuxna människan där hon står. En del sökare säger tydligt – jag vill bli döpt! Andra – jag vill konfirmera mig! Men de allra flesta längtar bara efter en trygg plats där goda samtal kan föras om tro och liv. Många av oss vuxna bär på erfarenheter av kyrka och tro som har skadat mer än byggt upp oss. Bilden av en straffande Gud kan sitta hårt. Andra

har goda erfarenheter av kyrkan men har tappat bort tron på vägen genom vuxenlivet.

Här i katekumenatet kan alla mötas på lika villkor. Det handlar inte om gamla tiders korvstoppning av trosartiklar och utantillinläring, utan samtal och funderingar tillsammans med följeslagarna, som redan har gått en bit på sin egen tros väg.

– Vi samtalar, går på gudstjänster, sjunger, lyssnar på musik, målar och skriver. Vi försöker använda alla sinnen! Vi skapar ett sammanhang och lär känna församlingen tillsammans. Det viktigaste är samtalet, utan pekpinnar eller argumenterande! Vi lyssnar på varann, avbryter inte eller tillrättavisar. Alla ska få komma till tals.

Nu i maj avslutas en grupp, som följts åt sedan september, en konfirmerades på påsknatten. En annan är kanske på väg mot dopet.

Det är aldrig försent, om nu någon trodde det. Så våga ta steget ut på vägen tillsammans med andra sökare i höst!

Ann-Christine Janson

Ordlista

Katekumenatet har rötter i urkyrkan, ordet betyder vägledning och undervisning och var ett namn för kyrkans dopundervisning av vuxna. Vi känner igen ordet katekumenat i ord som katekes och kateder.

Katekumen är den som deltar i en grupp under två terminer.

Följeslagare är volontärer som leder gruppen, tillsammans med en av församlingens präster, och som fungerar som "faddrar" åt katekumenerna.

Vägen det namn som den judiska gruppen som följde Jesus kallade sig under det första århundradet e Kr, den rörelse som så småningom blev den nya religionen kristendomen.

Från vänster höstens följeslagare: Ann Almerby, Ann-Christine Janson, Karin Olofsson och Kenneth Engström.

Vad Katekumenatet har gett mig

Jaqueline har varit katekumen hösten 2017–våren 2018. Så här berättar hon:

” Jag sökte till katekumenatet för att jag kände mig ensam med mina bördor, ofullständig, sökande, famlande i mörkret och med delade känslor när det gäller min tro. Det saknades mig något. Kom ingenstans i mitt eget sökande. Hade svårt att på egen hand hitta vägen. Jag ville hitta styrka, ro och förtröstan i min tro där jag befann mig i livet. Komma närmare Gud. Min gudabild var sträng och jag kände mig som en usel kristen som aldrig skulle bli värdig Gud.

Med katekumenatet har jag fått möjlighet att tillsammans med andra söka och utforska den kristna tron och vägen. En möjlighet att få lyssna på andras erfarenheter och tankar samt att bolla mina egna tankar och funderingar. Det har varit fantastiska och starka möten med andra människor som öppet delat med sig av sina livshistorier.

Jag har lärt mig väldigt mycket under den tid som varit. Om mig själv, om andra och om vad det innebär att ha en tro. Mötena har va-

rit oaser i tillvaron och gett en stor personlig utveckling i min tro men också som människa. Min gudabild har ändrats rejält. Gud är kärlek, förlåtande och älskar mig som jag är.

Genom att tillsammans med andra utforska områden som till exempel död, evigt liv, guds nåd, synd, skuld, skam samt göra nedslag i Bibeln på olika sätt och försöka relatera det till nuet så har jag fått ett bredare perspektiv på svåra frågor. Det finns inget facit till det kristna livet. Vi gör bara så gott vi kan och det räcker långt för Gud. Jag känner mig omsluten och trygg. Jag har hittat ro och förtröstan i min tro. Min tro är närvarande i min vardag. Den ger mig stryka, kraft och mod.

Förutom all utveckling på det personliga planet så tar jag med mig också så många bra tips på appar, böcker, musik, hur jag ska ta mig an Bibeln med mera. Jag har verkligen ökat min kunskap betydligt.

Jag känner mig inte färdig. Jag har precis börjat hitta vägen och behöver andra att vandra den med. Min slutsats är att tron utforskas och utvecklas bäst tillsammans med andra.

Körerna sjunger in sommaren!

För sommaren bjuder alla församlingens körer och deras körledare på musikupplevelser. När ”en vänlig grönskas rika dräkt” äntligen ”har smyckat dal och ängar” måste det ju besjungas! Gospelkören har precis rivit av sin konsert för våren, som vanligt uppskattad av publiken. Här hittar du kommande godbitar för den som gillar körsång.

SÖNDAG 27 MAJ 18.00 BRÄNNKYRKA KYRKA

Folkmusikmässa ”I välsignan och fröjd” med Brännkyrka kyrkokör

ONSDAG 30 MAJ 12.00 VÅRFRUKYRKAN

Vårkonsert med Tonträffen

LÖRDAG 2 JUNI 16.00 VÅRFRUKYRKAN

Sommarkonsert med Vårfrukören och Brännkyrka Vokalensemble

ONSDAG 6 JUNI 19.00 BRÄNNKYRKA KYRKA

Nationaldagskonsert med Motettkören

Läs mer på brannkyrka.org om repertoar och medmusikanter! Se också annonser i Mitt i Söderort.

Så här säger två av följeslagarna

Jag tycker att man ska gå för att få pröva sin tro och tankar kring tron. Man får möjlighet att höra hur andra tänker och hur dom brottats med frågorna. Det speciella är att vi närmar oss tron utifrån olika förutsättningar. Berättelser som vi kan dela blir berikande för vår egen väg och sökande.

Kenneth

Jag tänker något om att dela en etapp på livsresan med andra, att stanna upp och låta sitt själsliv fördjupas, att dela insikter med andra och växa tillsammans, att katekumenatet är en rastplats där elden tänds och brödet bryts i hast, för att tala med Karin Boye. Att låta den kristna tron tala till ens själ och förändra den.

Karin

Verkar det spännande? Vill du vara med? Ta chansen!

Så här ser upplägget ut för nästa grupp katekumener:

PLATS Vårfrukyrkan, Fruängen. **TIDER** 18.00–20.00, varannan vecka med början den 3 oktober. **DATUM UNDER HÖSTEN** torsdagarna 4 oktober, 18 oktober, 1 november, 14 november (Obs! onsdag), 29 november, 13 december. Uppehåll under jul och nyår. Första gången efter nyår: 10 januari, sedan varannan vecka till maj 2019. Vårens datum bestäms senare.

Fyra gudstjänster blir stationer på vägen:

Välkommandets gudstjänst söndag 11 november, Vårfrukyrkan 16.00

Kallelsens gudstjänst söndag 17 februari, Brännkyrka kyrka 11.00

Bekräftelsens gudstjänst påsknatten 20 april, Brännkyrka kyrka 23.30 (med möjlighet till dop/konfirmation för den som vill)

Sändningens gudstjänst i slutet av maj 2019, i Storkyrkan inne i stan.

Du är välkommen att höra av dig för mer info till Ann-Christine Janson, präst: ann-christine.janson@svenskakyrkan.se 08-447 11 30

Sista anmälningdag till höstens grupp är 27 augusti.

KOM OCH TRÄFFA OSS!
Onsdag 22 augusti 19.00 i Vårfrukyrkan (efter kvällsmässan).

Snart öppnar Kyrkfiket igen!

För fjärde året i rad är du välkommen till Vårfrukyrkans sommarcafé. Öppet 10.30–16.00 varje vardag mellan 11 juni och 10 augusti. Enkelt fika och trevlig gemenskap. Kyrkfiket bemannas av sommarjobbade ungdomar i församlingen med en ansvarig handledare.

Det är snart 500 år sedan slaget vid Brännkyrka. Den 27 juli 1518, mitt i bleketa sommaren, kämpade trupper mot varandra just här. Brännkyrka kyrka var rest, brunnen och återbyggd sedan flera sekler, redan då. Den står här än idag. Att ha hemorts rätt till en historisk plats är inte alla på jorden förunnat. Vi högtidlighåller att vi har det, med medeltidsmessa och tidstypisk musik. Men vad hände egentligen för 500 år sedan? Vad slogs de om?

BILD: WKIMEDIA COMMONS

Här känns historiens vingslag

Målningen ovan finns i Vasakoret i Uppsala domkyrka. Slaget om Brännkyrka spelade roll både för nationens framväxt och för reformationen. Svenska kyrkans och Sveriges historia är intimt sammanvävda. Det ena gav det andra, och mycket hängde ihop i den dåtida maktens vindlingar.

Slaget vid Brännkyrka stod mellan svenska upprorstrupper och unionsstrupper. Bakgrunden till slaget är att Sverige sedan 1300-talet varit medlem av Kalmarunionen som omfattade hela Norden. Maktkamper böljade fram och tillbaka och det fanns ett utbrett missnöje med höga skatter. Det var oroligt i den sönderfallande unionen och till slut upplöstes den helt och hållet.

Torsdag 26 juli och söndag 29 juli gör vi en liten tidsresa tillbaka till medeltiden. Musik i sommarkväll på torsdagen liksom söndagens mässa låter oss få en glimt av hur det var då.

KOMPLETT PROGRAM FÖR ÅRETS MUSIK I SOMMARKVÄLL LANDAR I DIN BREVLÅDA I MIDSOMMARVECKAN.

En central gestalt i skeendet var Sten Sture den yngre. Han var en av rikets stormän och riddare och valdes till Sveriges riksföreståndare. En maktkamp pågick mellan honom och den katolske ärkebiskopen Gustav Trolle.

Påven Leo X hade gett ärkebiskopen sitt skydd, viss makt, Almare-Stäkets borg med län samt rätt att hålla trupp. Borgen låg vid norra Mälarens stränder, vid vattenleden mellan Uppsala och Stockholm och vid landsvägen mellan Västerås och Stockholm. När Trolle var nere i Rom passade Sten Sture på att dra in länet. Ärkebiskopen kommer hem och förbereder sig på strid. Ett par

år före Brännkyrkaslaget anfaller Sten Sture borgen. Han avsätter och fängslar Trolle samt river borgen.

Det var bara påven som fick göra sådant, och Sten Sture blev därmed bannlyst och förklarades vara kättare. Händelsen användes senare som anledning till Stockholms blodbad.

Brännkyrkaslaget började med att den danske kung Kristian hade inlett en belägring av Stockholm i midsommartid år 1518. Sten Sture den yngre kom tågandes söderifrån med en armé för att försvara Stockholm. Kung Kristians trupper bröt då upp från Södermalm och tågade söderut för att möta Sten Stures armé.

Man vet inte säkert var slaget exakt stod, men mycket pekar på att det i huvudsak utspelades på Årstafältet som Göta landsväg går över.

Uppgifter finns att slaget utspelar sig vid och på sumpmark omgiven av bevuxna höjder mellan Årsta gård och Brännkyrka kyrka. Det danska tunga rytteriet ska bland annat ha fastnat i sumpmarken med sina hästar och rustningar. Slaget kan ha varit utspritt och det finns också uppgifter om strider till exempel vid Rågsved. Eventuellt deltog en ung Gustav Vasa i slaget. Det har senare i propagandan framförts att Gustav Vasa skulle ha fört huvudbaneret under

slaget, men många forskare menar att detta inte är särskilt troligt. Slaget slutade med att Sten Stures trupper vann.

Två år senare faller kung Kristian in i Västergötland med en stor här. Sten Sture möter honom med sin armé på sjön Åsundens is. Sten Sture får sitt ena knä krossat av en kanonkula och hans armé flyr. Sten Sture körs med släde mot Stockholm, men kommer aldrig fram utan dör på Mälarens is.

I samband med Stockholms blodbad grävs hans lik upp och bränns. Anledningen till detta var att påven bannlyst honom som kättare. Han har ett gravmonument på Katarina kyrkogård.

Historien fortsätter med Gustav Vasa och reformationen. Svenska kyrkan blir en evangelisk-luthersk kyrka. Dessa blodiga händelser visar också att reformationen i Sverige inte enbart handlade om vad som var "den rätta läran". Den handlade också om pengar och makt.

I slutet på juli kommer vi att uppmärksamma 500-årsminnet av slaget i Brännkyrka med bland annat medeltids- och renässansmusik. Håll ögonen öppna på kalendariet. Välkomna!

Magnus Hellström

Brännkyrka krysset

De fem först öppnade rätta lösningarna belönas med två Fairtrade-tvålar (se nedan)

BILD: PMB MEDIA & DESIGN
KORSORDSKONSTRUKTÖR: HANNA FREDHOLM

BILD: PMB MEDIA & DESIGN

	↓		↓	KAÅ	SES I BÅTNAMN	SAKNAR RÖTTER	↓	BELÄG- GNING	VARA SKRIVET	UNDERVISAS I KRISTENDOMEN FÖRE DOP		
	HÄNDELSE- RIK							FATTA			↓	LÅKTARE
	ELÄNDIG	↩			MOROTS- SKIVOR							
					FULL- STÄNDIG							
	UT- SUGNING		SYNDIKAT		SNABB SÅNKNING		ÄR RIKTIGT GODA VÄNNER					
	↩						JOH 7:37 ÄR NÅGON SÅ KOM TILL MIG OCH DRICK		MCBAIN			
									MOTGÅNG			
	UTAN LÖV						INSTRUK- TOR PÅ GYM	↓	HELT I SIN ORDNING			BEGRÄNS- NING
	UPPGIFTER	↓			FISKEDON				KORTARE RESA			
	↩				EN AV URANUS MÄNAR							
					PSYKISK CHOCK							
					VÄDER- STRECK							
EN SORTS LÖVS	↓	PÅMINNER OM	↓	ÅKTA HÄLFT	↓	HALSO- TILLSTÄND	DEL AV PSALM			KAN FÅ UTBROTT	DRÖM- SOMN	
↩						SE NER PÅ	ETER- MEDIUM	↩				PROVO- CERAR
KOSTNAD	FORMÅGA	RESURS					VILL INTE SAMMAN- BITEN		I SKALA		SOMMAR- SKO	JORDART
		MOTIV							RÄTTE- GÅNG			
↩			AGNA SIG ÄT					MAKLIGT				
								STÅ ÖVER				
STAN- DÄRD				I MESOPO- TAMIEN			INGREDIENS I VIGVATTEN		SYNS I STAD		HAR KÄRNA	
I VERKLIGA LIVET												
↩			ORGANISKT MATERIAL	UPPGAV		LITTERÄR GENRE	↓			SMÄRTA		KOLA
				SPRICKFRI		INTE PÅ ALLVAR				RUND SOM EN?		
CA 30 G					KLÄTTER- MUS			ROVDJUR		JAMES BYRON		
SVART NYANS										LANTAN		
↩								FINLEM- MADE				
KONFIRMATION, CON- FIRMATIO PÅ LATIN BETYDER VAD?		UPPMAN- ING TILL MIDDAGS- GÄST			MATT 10:17 ER FÖR MÄNNI- SKORNA			TOG UTAN LOV			VANLIGT DJUR I KORSORD	

Vinn två! från The House of Fairtrade

Här är en av storsäljarna i församlingens Fairtrade-skåp. De vackra och väldoftande tvålarna är helt vegetabiliska. De är tillverkade i Tamil Nadu i Indien, och köpet av dem bidrar till att ge fattiga i området bättre livsvillkor.

LÖSNINGEN INSÄND AV:

Namn _____
Adress _____

Skicka in senast 5 juni till: FRISVAR, Brännkyrka församling Svenska kyrkan, 20485625, 125 22 Älvsjö.

Nyheter i gudstjänsten

Kyrkomötet har antagit en ny handbok för våra gudstjänster, som vi kommer att börja använda under försommaren. Vi tar fram och gör nya snygga agendor. Det mesta kommer att vara sig likt, men mer genomtänkt och stiligt. Mycket är på gång. Hjärtligt välkomna på våra gudstjänster.

MH

Skönsjungande herrar sökes!

Brännkyrka kyrkokör är den nyaste av församlingens vuxenkörer, och har redan hunnit beta igenom en varierad repertoar. Klockan Den 27 maj 18.00 i Brännkyrka kyrka sjunger de den svängiga folkmu-sikmässan "I välsignan och fröjd" av Alf Hambe och Hans Kennemark, välkomna

att lyssna på den! Till hösten kommer de att framföra något helt annat, nämligen Gabriel Faurés otroligt vackra requiem, tillsammans med orkester och solister. Kören söker nu nya sångare, främst tenorer och basar. Vill du provsjunga? Kontakta Helena Holmlund: 08-447 11 06.

HH

Din ängel väntar på dig

FOTO: ERIK STENSEKE

Söndagen den 3 juni är det dags igen för dopfest! Alla som döps i våra kyrkor får en glasängel som gåva. Ängeln hängs i dopträdet i Brännkyrka kyrka. Två gånger om året ordnar vi dopfester – där änglar-na får chansen att flyga hem till sina ägare.

Du som har en ängel att hämta har fått en inbjudan hem. Alla andra är lika välkomna. Dopfestgudstjänsten är lekfull och fantasirik. Ju fler vi är, desto gladare stämning!

Brännkyrka kyrka 11.00 söndag 3 juni

Efteråt bjuder vi på varm korv och prinsessstårter i församlingshemmet.

FOTO: ERIK STENSEKE

Brännkyrka-bladet delas ut till alla hushåll i församlingen, även till dem som undanbett sig reklam. Detta för att vi inte ska missa någon som verkligen vill ha tidningen. Den delas alltså ut även till icke-medlemmar. Skulle du vara en av dem som inte är intresserad – bli inte arg på oss för att du ändå fått tidningen. Lägg den bara i pappersåtervinningen! Tack för visad förståelse.

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

Låt mig få sjunga det allmänna prästadömetets lov!

Jag har alltid gillat uttrycket att "alla goda ting är tre". Därför tänkte jag i april 2015, när jag skrev min tredje sådana här spalt sedan jag blev redaktör för denna tidning, att "nu är det fullbordat". Mina vittnesbörd var lämnade.

Men kanske finns det mer att vittna om trots allt. Om hur fri man kan känna sig som medlem i det allmänna prästadömet. Om hur viktig ens gärning är, och hur viktigt det är att man går in i den helhjärtat.

Här lånar jag en tanke från

Ann-Christines betraktelse på morgonmässan i Brännkyrka kyrka den första maj. Ja, vi firade gudstjänst då, fast det var en "röd dag" i den profana världen, och två tredjedelar av Sverige var stängt. Men kyrkan var öppen!

Betraktelsen utgick från en text av Runeberg, som i sin tur tog avstamp i Martin Luthers förhållningssätt. Temat var arbete, då på arbetarrörelsens dag. Om hur vi förhåller oss till arbete. Om det är en pina och pålaga eller en uppgift. Kanske ett kall? Att arbete och bön på många sätt är detsamma. Det handlar just om vårt förhållningssätt. Luther anstiftade ingen "pliktmoral", snarare tvärtom.

För min del är det så här: Jag har förmånen att få yrkesarbeta för Gud och Jesus och kristenheten, och det är fantastiskt.

Mitt jobb är att marknadsföra. Tala om för dig som läser det här just nu, att det finns ett värde i budskapet, och kanske ett mervärde i förlängningen. Innan jag "kom till tro" och hamnade i kyrkan talade jag om för dig att det är bra med bredband och nya mobiler (de jag skrev om då är stenålders idag).

Kari Malmström
KOMMUNIKATÖR

Och innan dess kunde jag kanske få dig att följa ett recept eller sticka en tröja.

Jag gjorde mitt jobb. Det gör jag fortfarande. Jag är tacksam för innehållet idag!

Det är viktigt, tycker jag, att ta sig själv och sin uppgift på allvar. Vad Luther menade med det allmänna prästadömet vill jag inte uttala någon lärd åsikt om. Men som jag förstått det så är vi alla, döpta och troende, tjänare åt (inte inför) Gud. Vi är hans redskap, och alla behövs. Prästerna har sin särställning som vigda, liksom diakonerna, men vi är alla jämställda och jämbördiga.

Jag har min uppgift, och den är viktig. Arbete och bön. Bön och arbete.

Det har inte med plikt att göra. Men jag kan förstå att Luther oförtjänt fått klä skott för en hel del. Här i Sverige blev kyrkan och överheten så sammanvävda. Makten talade länge under kyrkans valv.

För 500 år sedan, när slaget vid Brännkyrka ägde rum, fanns nog inte sådana som jag. För jag är en människa av min tid. Jag är släkt med såväl värmäländska som skånska torpare. Enkla anor. Jag har fått förmånen att gå i skolan istället för att bli piga innan jag ens blev tonåring. Rena turen att just jag ens blev till! Denna insikt är ett filter jag måste tolka mina egna åsikter genom. Det är nog väldigt mycket därför jag är så tacksam för den möjlighet jag har.

Då blir jobbet i någon mening både ett kall och en plikt. Och en glädje!

Nya vägmärken

Att läsa poetiska texter...
... kan ge avtryck för livet.

Missa inte Johan Blix bok "Nya vägmärken", som finns på våra bokbord. Boken kostar 150 kronor. Hela försäljningssumman tillfaller till lika delar församlingens diakoni och ungdomsverksamhet.

Johan var tillförordnad kyrkoherde i församlingen från oktober 2016 till och med sista januari i år.